

[Kirkeministeren.]

disses Vedkommende. Jeg har paa ingen Maade gennem Lovforslaget tilsigtet nogen principiel Udvidelse af Adgangen til Præsteembeder og finder det unøgtelig noget unaturligt, naar det ærede Medlem anlægger dette Synspunkt for dette lille Lovforslag, der forfølger et rent praktisk Formaal og kun tilsigter at rette en lille Unøjagtighed i den nugældende Lov. Dersom jeg ved Fremsettelsen af Lovforslaget havde tænkt paa en udvidet Adgang til Præsteembeder, mener jeg i alt Fald ikke at have opnaaet det. Adgangen til Præsteembeder er før og efter dette Lovforslags Vedtagelse ganske den samme med den Undtagelse, at nogle ganske enkelte Personer, nemlig de, som i en Alder af over 60 Aar begærer at blive Valgmenighedspræster — og det kan efter Sagens Natur kun blive meget faa —, nu kan komme ind. Det drejer sig altsaa om en Udvidelse i Tal, og det endda en meget lille Udvidelse.

Med Hensyn til, hvordan en Valgmenighedspræst, der i Forvejen var Lægmand, baade en, som er over, og en, som er under 60 Aar, kan komme videre til andre Embeder, ligger Sagen før og efter dette Lovforslags Vedtagelse ganske ens, nemlig saaledes, at han efter Loven af 30. Juni 1922 kun kan forflyttes i Henhold til Menighedsraadslovens § 38. Altsaa, det er meget vanskeligt for en Minister at beskikke ham til noget af de Embeder, som det ærede Medlem omtalte, ved Stiftelser, Straffeanstalter og lignende. Det skal indrømmes, at man i Kirkeministeriet i et Par Tilfælde alligevel har beskikket en Lægmand (og altsaa ogsaa kunde beskikke en Mand, der i Forvejen havde været Valgmenighedspræst og forud havde været Lægmand) til Præst ved en *Døvstummemenighed*. Man fandt Forholdet dér saa ejendommeligt, idet der stilles ganske bestemte og særlige Krav til den Mand, som overtager den Gerning, at det maatte kunne gaa an at beskikke ham, uden at Menighedsraadslovens § 38 bragtes i Anvendelse. § 38 kræver Medvirkning af et Menighedsraad eller af de kirkelige Vælgere i et bestemt Sogn, og denne Medvirkning kan efter Sagens Natur ikke bringes i Anvendelse ved disse Menigheder og disse Embeder ved Straffeanstalterne. Jeg vil anse det for meget tvivlsomt, om en Minister har Ret til, maaske med den Undtagelse, som Døvstummemenighederne gør naturligt, at beskikke en forhenværende Lægmand til nogen anden Præstegerning; men rent bortset derfra vilde det være mere end usandsyn-

ligt, at en Mand, som i en Alder af 60 Aar havde begæret at blive Valgmenighedspræst, derefter skulde begære at forflyttes til en anden Præstegerning; fremdeles vilde det være meget usandsynligt, at en Minister blandt dem, der meldte sig som Emner, skulde finde den Mand, der var i en Alder af 60 Aar og maaske kunde begære Afsked med Pensionsret næsten øjeblikkelig, bedst egnet. Endelig synes jeg ogsaa, at en Minister maatte tage netop det Hensyn, som den snart indtrædende Pensionsret paalægger ham, og derfor være overordentlig forsigtig, selv hvor han kunde komme uden om Menighedsraadslovens § 38. Reelt sker der altsaa ikke nogen Udvidelse ved det Lovforslag, som jeg har fremsat for det høje Ting.

Dahl: Jeg kan egentlig ikke indse, hvilken Hensigt den højtærede Kirkeminister har haft med at holde denne lange Tale ved tredie Behandling, som han egentlig lige saa godt kunde have holdt ved første Behandling, da han jo ved denne Tale slet ikke har afkræftet det af mig sagte. Den højtærede Minister afkræftede jo ikke, at de Præster, der her er Tale om, har Ret til, naar de bliver ordineret, at søge Pladser ved Stiftelser, Straffeanstalter, Hospitaler og lignende. Han gentog, hvad jeg havde sagt, at det naturligvis paa Grund af Præstens høje Alder kun ganske undtagelsesvis vilde blive Tilfældet, og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der muligt kunde ske, udtalte han som sin Mening, at det var tvivlsomt, om det kunde ske. Han udtalte ikke nogen bestemt Mening om, at det ikke kunde ske, og at det var i Uoverensstemmelse med Loven, hvis det skete; jeg vil hævde det modsatte, at det er i fuldkommen Overensstemmelse med Loven, at det i de paakommende Tilfælde kan finde Sted, og at der altsaa sker en Udvidelse.

Naar den højtærede Minister har haft den Mening, at dette Lovforslag tilsigtede at befri Staten for en Pensionsbyrde og alene dette, saa maa jeg dog henvise til, at den Bestemmelse, at Ansættelse ikke kan finde Sted, naar man er over 60 Aars Alderen, overhovedet ikke gælder for Statens Tjenestemænd, og den gælder heller ikke, naar Talen er om teologiske Kandidaters Ansættelse som Præster. Naar altsaa Staten ikke tager det her omhandlede Hensyn ved den store Stab af Tjenestemænd og indenfor Præstestanden kun tager det for Lægfolks Vedkommende, ikke for